

Dešimt

Kitą rytą prieš pusę devynių Lena sustojo prie policijos nuovados. Išlipusi iš automobilio, pamatė atlekiant Johaną.

– Kur dingai? – iš tolo šūktelėjo jis su priekaištu balse. – Neprisiskambinau.

– Pirmiausia – labryt! Buvau išjungusi telefoną. Atsiprašau, buvom susitarę aštuntai, bet pusryčiauvau su Erku. Ir pamiršau apie laiką.

– Ir nematei, kad yra atitikmuo? – pribėgęs paklausė jis.

– Ne! O tai?

– Pirštų atspaudai ant chereso butelio, – pranešė Johanas. – Napatikėsi.

Atidariusi nuovados duris Lena jį praleido pirmą.

– Ar dabar prasidės tavo legendinė viktorina?

Johanas mėgo pateikti naujienas po žiupsnelį.

– Eibo Nikolaiseno. Beveik tobulas visos rankos atspaudas.

Taigi Nikolaiseną galime drąsiai susieti su nusikaltimu.

Lena sustojo kaip įbesta.

– Čia ne balandžio pirmosios pokštas, ką?

– Ne, tikrai ne. Ir jei būtum peržiūrėjusi elektroninį paštą, žinotum...

– Gerai jau, gerai, Johanai, – pertraukė jį Lena. – Eime į kabinetą.

Atsisėdusi už rašomojo stalo ji atvožė kompiuterį ir perskaitė pranešimą iš Flensburgo – kriminalistai ekspertai konstatavo aiškiai: be Marteno Hilmerio pirštų atspaudų, rastas tik Eibo Nikolaiseno atspaudas.

– Kodėl tik vienas atspaudas? – žiūrėdama į ekraną ir purtydama galvą paklausė Lena. – Arba jis mūvėjo pirštines, arba ne. Pirmu atveju nebūtų jokių atspaudų, antru atveju jų būtų daug daugiau.

– Supylė į cheresą lidokainą, paskui nušluostė butelį, bet dirbo nepakankamai švariai. Tai paaiškintų, kodėl šiaip rasti tik Hilmerio atspaudai. Galų gale nesvarbu, kaip tai susiję. Šiaip ar taip, jis greitai neišsikapstys.

Lenai toks paaiškinimas nepasirodė labai įtikinamas, bet teko sutikti su Johanu: palikęs ant butelio rankos atspaudą Eibas Nikolaisenas tapo pagrindiniu įtariamuoju. Ji surinko prokuroro numerį, bet atsiliepusi sekretorė pranešė, kad viršininkas ateis tik po penkiolikos minučių. Paprašiusi atskambinti Lena vėl kreipėsi į Johaną:

– Jei Nikolaiseną reikia suimti, tai iki šiandienos pavakarės jis privalo stoti prieš ikiteisminio tyrimo teisėją. Žinai taisykles. Tą galima padaryti tik Flensburge.

– Vadinasi, turim nedaug laiko pakartotinai tardyti.

– Tai jau taip. Ką darom?

Kai po dvidešimties minučių pagaliau atskambino prokuroras, jie buvo apgalvoję kvotos strategiją. Lena supažindino prokurorą su naujausia informacija, ir po trumpos diskusijos jis pareiškė, kad Eibas Nikolaisenas turi būti suimtas. Prieš piet sraigtasparnis atskraidins jį iš Amrumo į Flensburgą, kad iki pasibaigiant dvidešimt keturių valandų sulaikymo terminui spėtų stoti prieš ikiteisminio tyrimo teisėją.

*

Pastačiusi ant stalo magnetofoną ir paspaudusi įrašymo mygtuką, Lena išvardijo kvotos vietą, laiką, priežastį ir dalyvaujančius asmenis, o tada dar sykį paaiškino Eibui Nikolaisenui jo teises.

Buvo matyti, kad Nikolaisenas praleido naktį areštinėje. Drabužiai atrodė dar netvarkingesni nei vakar, po akimis juodavo ratilai, lyg būtų mažai miegojęs ar visai nemigęs, žvilgsnis neramiai lakstė po kabinetą.

– Kas čia dabar?

– Tęsime vakarykštę apklausą, – tarė Lena. – Norėčiau grįžti prie jūsų santykių su Martenu Hilmeriu.

Ilgiau kaip pusvalandį jie gvildeno tuos pačius klausimus kaip ir vakar. Nikolaiseno parodymuose prieštaravimų nebuvo, tačiau Lenai jie pasirodė išmokti atmintinai.

– Vakara teigėte, kad esate visiškai beviltiškoje padėtyje, – pirmą kartą įsiterpė Johanas. – Neturite įgaliojimų atstovauti močiutei ir ne kažin kokios galimybės gauti juos dabar, nes močiutė neveiksni ir atitinkamas teismas juos nebūtinai suteiks jums.

– Gražiai apibendrinta, pone komisare.

Nuo kvotos pradžios Eibas Nikolaisenas stengėsi sudaryti įspūdį, kad jaučiasi laisvai ir nerūpestingai, tačiau sulig kiekvienu klausimu jam, regis, buvo vis sunkiau išlaikyti fasadą.

– O ką ketinate daryti, kad močiutė vis dėlto sulauktų teisingumo?

Eibas Nikolaisenas nusikvatojo. Tačiau Lenai pasirodė, kad jam labiau norisi verkti.

– Teisingumas! Koks skambus žodis! Sakykit, kiek laiko galit mane čia laikyti?

– Dvidešimt keturias valandas. Paskui reikia jus pristatyti ikiteisminio tyrimo teisėjui, jis sprendžia dėl kardomojo kalinimo.

– Vadinasi, galiu tiesiog laukti, gurkšnodamas arbatą? Pui-ku! Kada šiandien išplaukia paskutinis keltas?

– Nesukite dėl to galvos. Į Flensburgą pas ikiteisminio tyrimo teisėją būsite nuskraidintas policijos sraigtasparniu.

Akimirką Nikolaisenas lyg ir sutriko, bet tuoj susitvardė.

– Vos nepatikėjau. Sraigtasparnis, smagumėlis. Juk čia ne kinas.

– Vakar teigėte, kad niekada nesate buvęs Hilmerio name. Nikolaisenas neatsakė.

– Ar tai tiesa?

– Patys žinote.

– Ar tai tiesa? – ramiai pakartėjo klausimą Lena.

– Taip, po velnių. Kiek sykių reikia kartoti vis tą patį šūdą? Ką man veikti pas tą šiknių?

– Tai tikriausiai galėsite paaiškinti, kodėl name radome jūsų pėdsakų?

– Su balandžio pirmąja! Ar kas čia bus?

– Jūsų pirštų atspaudai rasti ant nužudymo įrankio. – Lena sąmoningai pavartojo aptakią formuluotę, norėdama Nikolaiseną paspausti ir priversti duoti parodymus.

Vyrukas išsigandęs įsistebeilijo į ją ir pralemeno:

– Nužudymo... įrankio... Ką čia paistote?

– Manau, pasakiau aiškiai. Ant butelio rasti jūsų pirštų atspaudai.

– Butelio? Ar Hilmeris gavo su...

– Tai niekada nesate buvęs Hilmerio name? – pakartėjo klausimą Lena.

Nikolaisenas sėdėjo ant kėdės lyg suakmenėjęs nuo šoko, kvėpavo alsiai ir trūkčiojamai, kiek pražiojęs burną. Po ištisos amžinybės papurtė galvą.

– Su tuo neturiu nieko bendro. Ne aš užmušiau Hilmerį.

– Pone Nikolaisenai, pradėkime nuo pradžių. Kada tiksliai buvote Hilmerio namuose?

– Po velnių, prieš tris dienas iki to idioto... – Nikolaisenas užsikirto; regis, tik dabar suvokė, ką pasakęs. – Taip, buvau ten, bet gerokai prieš tai, kai jis pakratė kojas ar – dėl ma-
nęs – buvo nužudytas. Ir tikrai ne aš jį nužudžiau. Juk net

nebuva Amrume, kai jis... Juk tai įvyko šeštadienį, ar ir čia pučiat arabus?

– Netikim nė vienu jūsų žodžiu! – užriko Johanas. Prieš tai Lena davė jam ženklą veikti pagal sutartą scenarijų. – Turite motyvą, buvote nusikaltimo vietoje, o galų gale ant butelio dar radome ir jūsų pirštų atspaudus. Ką aš čia sakau, tai dar ne viskas. Bėgote nuo mūsų, bandėte dingti iš salos. O dabar atspėkit, ką po poros valandų apie visa tai pasakys ikiteisminio tyrimo teisėjas?

Eibas Nikolaisenas tylėjo.

Iškėlęs ranką Johanas pažiūrėjo į laikrodį.

– Sraigtasparnis pakils lygiai po dviejų valandų. Dar po kokios pusantros valandos sėdėsite priešais ikiteisminio tyrimo teisėją. Turit daugiau klausimų?

Lena tyliai kostelėjo.

– Pone Nikolaisenai, kur buvote šeštadienį?

– Flensburge, – po kelių sekundžių atsakė jis.

Prieš tai spitrijosi čia į Leną, čia į Johanną ir kažką nesuprantamai murmėjo. Tik Lenai pakartojus klausimą aiškiai krūptelėjo, išsitiesė ir pažvelgė tiesiai į ją.

– O prieš tris dienas, tai yra trečiadienį, susitikote su Martenu Hilmeriu jo namuose.

Nikolaisenas linktelėjo.

– Kieno iniciatyva?

– Tiesiog nuėjau. Iš anksto nepranešęs. Jis iškart susivokė, kas aš toks. Gal paguglinęs rado mano nuotrauką. Nežinau, bet, šiaip ar taip, įsileido mane vidun. Todėl ten ir buvau. Norėjau asmeniškai su juo pasikalbėti. Juk biure prie jo niekaip neprieidavau.

– Kas nutiko paskui?

Nikolaisenas pakėlė akis.

– Nutiko? Ką vėl bandote man prikabinti? Nieko nenutiko. Užėjau į jo prašmatnią svetainę ir... O, šūdas, ką visa tai reiškia? Tai dabar jau Hilmeris buvo užmuštas trečiadienį, ar ką?

– Vadinasi, kalbėjotės su ponu Hilmeriu? – nesutrikusi tęsė Lena.

Ji suvokė, kad ši apklausa – tai paskutinė proga iškvosti Nikolaiseną be advokato. Vos atsidurs tardymo izoliatoriuje, jam, jei nepasirinks advokato, bus paskirtas nemokamas gydytojas. Iš patirties žinojo, kad kaltinamiesiems patariama neduoti parodymų.

– Galima pasakyti ir taip.

– O kaip pasakytumėt jūs?

– Kaip, kaip?! Susibarėm. Nėra ko stebėtis, ane?

– Ar jis pasiūlė jums išgerti?

Nikolaisenas pavartė akis.

– Jūs rimtai? Aišku, ne, o aš ir nebūčiau norėjęs.

– Ar ponas Hilmeris ką nors gėrė?

– Ką aš žinau?! Aš nemačiau. – Eibas Nikolaisenas užsikirtu. Ko gero, ėmė susigaudyti, kur link suka tyrėjai. – O gal ir taip. Po velnių, ar neturit kitų klausimų? Aš tam šikniui nieko nepadariau. Ką gi būčiau laimėjęs? Norėjau daugiau pinigų. Ir? Ar dabar gausiu daugiau? Kažin, ane?

– *Jūs* norėjote daugiau pinigų? – įsiterpė pastarąsias minutes tylėjęs Johanas. Žodį „jūs“ itin pabrėžė.

– Dieve, po velnių! Ne sau, o močiutei. Jei būtumėt su ja pasišnekėję, žinotumėt, kas ir kaip. Ką padarė Hilmeris.

– Viskas gal ir taip, – tarė Lena. – Bet kalbame ne apie galimus pono Hilmerio nusižengimus, o apie tai, kas jį nužudė.

Nikolaisenas truputį palinko į priekį.

– Ne aš! Prisipažįstu, mielai būčiau griebęs jį už gerklės, bet tam man trūksta drąsos. Viskas velniškai paprasta. Esu bailus šunsnukis. Taip, jaučiau ir tebejaučiu neapykantą. Žiaurią neapykantą. Bet... – Jis nutilo, užsimerkė ir panarino galvą.

– Kiek laiko trečiadienį buvote pas poną Hilmerį? – kamantinėjo Lena.

– Neilgai, – tyliai atsakė jis. – Dešimt minučių, gal kiek daugiau. Rėkėme vienas ant kito. Taip, pradėjau aš. Bet tas šūdzius išties tvirtino, kad viskas teisėta. Ir pasiūlė man pinigų.

– Kiek ir kodėl pasiūlė?

– Už tylėjimą, už ką gi daugiau? Apie sumą nekalbėjom. Manęs nepapirksi. Jis buvo visiškas kiaulė, patikėkit. Be skrupulų ir be atodairos. Jam rūpėjo tik pinigai. Visa kita buvo visai vis vien.

– Ar ponas Hilmeris išlydėjo jus pro duris? – paklausė Johanas.

– Juokaujat? – užriko Nikolaisenas. – Aišku, ne! Išėjau pats.

– Vadinas, išeinančio iš namo jūsų niekas nestebėjo, – tarė Johanas.

Nikolaisenas įsiutęs dėbtelėjo į jį.

– Ką norite tuo pasakyti?

– Kol kas tai tik konstatavimas, – atsakė Johanas. – Galėjot, pavyzdžiui, paimti kur nors ant akių gulintį namų raktą.

– *Bullshit!* – sušnypštė Nikolaisenas.

Sunkiai alsuodamas suglebo ant kėdės, lyg būtų apleidusios jėgos.

– Pone Nikolaisenai, – tarė Lena, stengdamasi, kad balse nuskambėtų užuojauta. – Jūsų perspektyvos tikrai nekokios. Mano nuomone, šiandien po pietų atsidursite tardymo izoliatoriuje. Turite pasakyti mums šiek tiek daugiau, nei lig šiol girdėjome.

– Sakyčiau, gerokai šiek tiek daugiau, – šiurkščiai rėžė Johanas. – Gal pradėkime nuo to, kad papasakosite mums apie savo buvusiają. Ivonė Bioker. Ar vis dar palaikote su ja ryšius?

– Ką? – išspaudė Nikolaisenas. – Ivonė? Kuo ji čia dėta?

– Ar vis dar palaikote su ja ryšius?

– Ne tavo sušiktas reikalas, biče!

– Sprendžiant iš jūsų feisbuko paskyros, jūs tebedraugaujate. Jai patinka vienas ar kitas jūsų paskelbtas įrašas, jūsų puslapyje ji parašo malonių komentarų.

– Na ir kas? Ar dabar jau ir tai nusikaltimas?

– Ne, žinoma, ne. Ar kartais pasimatote ir gyvai? Ji gyvena ir dirba Šlėzvigė. Juk nuo Flensburgo visai netoli.

– Ką visa tai reiškia? – bejėgiškai išspaudė Nikolaisenas.

- Ar retsykais pasimatote? – neatlyžo Johanas.
- Taip, po velnių, gal ir pasimatom. Turim bendrų draugų. Kartais susitinkam per kokią šventę.
- Ar atsimenate, kada matėtės pastarąjį kartą?
- Ne!
- Bet dar atsimenate, kokia jūsų draugės profesija?
- Eibas Nikolaisenas tylėjo.
- Ji farmakoteknikė, tai yra vaistininko padėjėja, dirba vaistinėje Šlėzvige. Taip?
- Nikolaisenas pašoko.
- Palik Ivonę ramybėj, tu šikniau!

Vienuolika

– Turiu dar kai ką! – sušuko Johanas.

Lena pakėlė akis nuo kompiuterio – kaip tik rašė pranešimą prokurorui. Per paskutinį kvotos pusvalandį neišgirdo nieko naujo, Eibas Nikolaisenas grįžo į areštinę, o netrukus du uniformuoti policininkai nuveš jį į sraigtasparnio nusileidimo aikštelę.

– Nagi, sakyk! Skubu baigti pranešimą.

– Atspėk, kokių profesinių ambicijų anksčiau turėjo Nikolaisenas. Prieš pradėdamas garso operatoriaus karjerą.

Lena suirzusi papurtė galvą ir norėjo tęsti darbą, bet Johanas paskelbė:

– Jis du semestrus mokėsi privačioje aktorių mokykloje Hamburge.

Lena suvokė, ką turi omeny Johanas. Jai pasirodė, kad Nikolaisenas nėra maž neapsimetinėja, o Johanas laiko jį geru aktoriumi.

– Tai buvo senokai, todėl radau ne iš karto, – pridūrė Johanas.

– Prieš kiek metų? Dešimt? Ir tik du semestrai. Gal jis ir moka valdyti savo jausmus geriau už eilinį pilietį, bet mano

išpūdis nesikeičia. Be to, kažin ar prokurorą domins tokios abejotinos detalės. Mums nelieka nieko kito, kaip tik toliau ieškoti netiesioginių ir tiesioginių jo kaltės įrodymų. Arba nekaltumo.

Į duris pabeldė; galvą kyštelėjo Larsas Heningsenas.

– Vežame Nikolaiseną į sraigtasparnį.

– Gerai, – atsakė Lena ir atsistojo.

Vestibiulyje išvydo priešpriešiais ateinantį Eibą Nikolaiseną. Jis buvo su antrankiais, jam iš šonų žengė du policininkai. Atrodė palūžęs, nebevaliojantis priešintis. Tylomis pažiūrėjo į Leną, kiek pakumpęs, lyg slegiamas sunkios naštos. Priėjusi prie Lenos trijulė stabtelėjo.

Nikolaisenas kilstelėjo surakintas rankas.

– Ar tai šito norėjot?

– Esant dabartinei padėčiai neturim kitos išeities, privalom pristatyti jus ikiteisminio tyrimo teisėjui. Jis nuspręs, ką daryti toliau.

– Dabar turite nusikaltėlių. Sveikinu.

Linktelėjusi abiem lydintiems policininkams, Lena kreipėsi į Nikolaiseną:

– Pone Nikolaisenai, artimiausiomis dienomis pasimatysime Flensburge.

Trijulė išėjo iš nuovados. Sraigtasparnio nusileidimo aikštelė buvo vos už kilometro į Nėbelio centro pusę. Skrydis į Flensburgą netruks nė dvidešimties minučių.

Grįžusi į kabinetą Lena baigė rašyti pranešimą prokuratūrai ir išsiuntė elektroniniu paštu.

Johanas pakėlė ranką.

– Ko gero, būsiu radęs Hilmerio hamburgietę. Šiek tiek užtrukau, nes ponija Tamen sukeitė vietomis raides. Bent jau taip manau. Atitinka automobilio savininkės amžius ir lytis, internete net radau jos nuotrauką. Ką tik viską tau pasiunčiau elektroniniu paštu.

Lena atidarė Johano laišką: Sabrina Ot, registruota Hamburgo Hafensityje. Ji surinko Johano atsiųstą telefono numerį.

– Klausau! – atsiliepė žemas moteriškas balsas.

– Lena Lorencen, laba diena. Ar kalbu su Sabrina Ot?

– Taip, tikrai.

– Esu Šlėzvingo-Holšteino žemės kriminalinės policijos biuro vyriausioji komisarė ir tiriu Marteno Hilmerio mirtį. Mūsų žiniomis, jūs pažinojote poną Hilmerį. Ar tai tiesa?

Sabrina Ot neatsakė, tad Lena perklausė:

– Ar pažinojote poną Hilmerį?

Sabrina Ot tyliai kostelėjo.

– Taip.

– Ar dar negirdėjote apie jo mirtį?

– Ne.

– Kokie buvo jūsų ir pono Hilmerio santykiai?

Ragelyje buvo tylu. Tik Lenai pakartojus klausimą, Sabrina Ot atsiliepė:

– Iš kur man žinoti, kad tikrai kalbu su policija?

– To tikrai negalite žinoti. Susiraskite Amrumo policijos nuovados telefono numerį ir paprašykite, kad sujungtų su vyriausiąja komisare Lorencen. Ar galite tai padaryti?

– Taip, bet šiek tiek užtruks.

– Nieko baisaus. Palauksiu.

Po dešimties minučių suskambėjo Lenos telefonas.

– Ponia Ot, – kreipėsi Lena, – aš klausiau, kokie buvo jūsų ir pono Hilmerio santykiai.

– Nėra paprasta atsakyti.

– Pabandykite. Aš niekur neskubu.

– Susipažinome per palydovių tarnybą.

Valandėlę palaukusi Lena paklausė:

– Ar santykiai tokie ir liko?

– Klausiate, ar jis ir toliau man mokėjo už seksą? – Balsas skambėjo taip, lyg Sabrina Ot pyktų.

– Jeigu jau taip sakote, – ramiai tarė Lena. – Šiaip ar taip, neturiu jokių išankstinių nuostatų dėl jūsų profesijos, jei jums pasirodė, kad man kažkas kliūva.

– Sunku patikėti, juoba kad jūs – moteris, – santūriai atsakė Sabrina Ot. – Bet tiek to, aš tikrai tik dabar iš jūsų išgirdau, kad Martenas... na, kad jis mirė. O nuo ko? Juk jis ne...

Lena girdėjo, kaip Sabrina Ot alsuoja.

– Esant dabartinei tyrimo padėčiai manome, kad ponas Hilmeris buvo nužudytas.

– Kieno?.. Norėjau pasakyti, kas jį... Dar nežinot?

– Tikrai nežinom, ponias Ot. Vyksta tyrimas. Vadinas, po pirmo susitikimo jūs susitikote ir privačiai?

– Privačiai? Kada santykiai tampa privatūs, jei iš pradžių jie buvo dalykiniai? Juk tą norėjote pasakyti – dalykiniai kaip privačių priešprieša?

– Apgailestauju, jei suformulavau netiksliai. Gal todėl, kad nelabai nusimanau apie šią sritį.

– Sritį? – Sabrina Ot nusijuokė. Juokas skambėjo liūdnei, kaip bandymas nuslėpti kitus jausmus. – Taip, net dirbdamos prašmatnioje palydovių tarnyboje mes visos esame tik kekšės.

Dabar Lena kelias sekundes palaukė, kol Sabrina Ot patylėjusi prašneks vėl.

– Atleiskit, aš... kiek sutrikusi. Dar šįryt skambinau Martenui, bet jo mobilusis išjungtas. Tai pasirodė keista, o dabar sakote, kad jis nužudytas. Kas konkrečiai įvyko?

– Apgailestauju, ponias Ot, bet negaliu suteikti tokios informacijos. – Po trumpos pauzės Lena kalbėjo toliau: – Kiek artimi buvo jūsų ir pono Hilmerio santykiai?

– Ar galiu paklausti, kiek jums metų?

– Galit. Trisdešimt septyneri. Mes vienmetės.

– Ir ką galvojote, manęs ieškodama? Tikriausiai prisiklausėte, kad yra moteris, beveik trisdešimčia metų jaunesnė už Marteną.

– Mano darbe nevalia vadovautis išankstinėmis nuostatomis, ponias Ot. Ir kaip tik todėl klausiau, kokie buvo jūsų ir pono Hilmerio santykiai.

– Mus su Martenu sieja komplikauta meilė. Siejo komplikauta meilė. Matydavomės retai, gal kas dvi ar trys savaitės.

Jis dažnai atvažiuodavo į Hamburgą, bet ir aš lankydavausi saloje. Žinot Amrumą?

– Čia gimiau ir užaugau.

– O, tai tikriausiai suprasit, kodėl Martenas buvo taip prisirišęs prie *savo* salos. Praleidęs pas mane dvi tris dienas imdavo jos ilgėtis. Taip, Amrumą jis vadino *savo sala*.

– Kada pirmą kartą susitikote su ponu Hilmeriu?

– Atrodo, kad be galo seniai, bet iš tiesų nebus nė dvejų metų. Kaip tik ketinome švęsti metines. Rugsėjo 13-ąją.

– Ačiū už atvirumą. Norėčiau su jumis pasimatyti ir išsamiai apklausti dėl pono Hilmerio.

– Ar mane įtariate?

– Ne, apklausiamo visus pono Hilmerio aplinkos žmones. Jūs – liudytoja ir, manau, labai svarbi.

– Kada ir kur?

– Atvažiuosiu pas jus į Hamburgą. Ten galėtume susitikti pas mano kolegas Hamburgo policijos valdyboje arba jūsų bute.

Trumpai padvejojusi Sabrina Ot sutiko, ir jiedvi sutarė poryt susitikti Hamburge.

– Prostitutė? – perklausė Johanas, sunkiai tramdydamas šypseną. – Taip, žinau, palydovės turtingiesiems ir galingiesiems. Keturi tūkstančiai už vakarą.

– Tu gerai informuotas. Kaip minėjau, atrodo, jie paskui užmezgė daugmaž normalius santykius. Kol kas neradome nieko kito, kas Hilmeriui būtų toks artimas ar artima.

– Gerai jau, gerai. Sutinku, čia mano problema. Tiesiog neįstengiu suvokti, kad vyrai moka už seksą. Man tai šlykštu. Tau ne?

– Aš – ne vyras ir negaliu įsivaizduoti, kaip į tai žiūri vyrai. Nekalbant apie priverstinę prostituciją ir panašias bjaurystes, ši profesija mūsų šalyje legali. Ar tikrai galime morališkai smerkti vyrus, einančius pas prostitutes? Argi savo darbe

neturime būti atviri ir priimti žmones tokius, kokie jie yra? Kiekvienas iš jų turi priešastį, kodėl už tai moka. Tai tinka ir tam nedaugeliui moterų, kurios moka vyrams.

Johanas sudejavo.

– Žinoma, tu teisi, bet man sunku atsikratyti tokio požiūrio. Prostitucių klientai mane vimdo.

– Baikim šitą temą, Johanai. Kaip gyvuoja kurjerių tarnybos? Ar jau sulaukei atsakymų?

– Kaip tik apie tai ir norėjau pasišnekėti. Neapžioju. Mums reikia pagalbos.

Lena linktelėjo.

– Taip, to ir bijojau. Tuoj paskambinsiu Varnkei. Tegu pasitaria su Flensburgu.

– Gal gautume Olę? Mane šiurpas krečia pagalvojus apie koki nors jaunesnįjį komisarą, kuriam dar pienas nuo lūpų nenudžiūvo.

Lena nejučia išsišiepė.

– Ir tu toks buvai, kai pirmą kartą susitikome.

Suzirzė jos mobilusis.

– Sekundėlę, – tarė ji ir perskaitė žinutę.

Laba diena, ponija Lorencen. Deja, į Jūsų prašymą esu priversta atsakyti neigiamai. Malonėkite į mane daugiau nesikreipti. Pagarbiai Klaudija Fėrman

Lena kelis sykius perskaitė tekstą. Prieš išvykdama į Amrumą kalbėjosi su Klaudija Fėrman ir po to pokalbio buvo tikra, kad ji taip pat pateiks tarnybinį skundą prieš kriminalratą Grolį. Kas paskatino ją atsiųsti Lenai žinutę su atsisakymu, ir dar taip valdiškai suformuluotą?

– Kas nutiko? – paklausė Johanas, turbūt pastebėjęs Lenos sutrikimą.

Lena padavė jam telefoną.